

PODZIM JE FAJN...

Pondělí, 05 listopad 2012

Podzim se docela vyvedl. Alespoň mě se zdá. Moc nepřijímá, jen tak místy a lokálně, slunko taky pořád hřeje, i když unaveně a z posledních sil. Stromy kolem nabraly takovou barvu, že se mi chce z té krásy brečet. No, nejsem já na "stará kolena", nějak moc podzimně melancholická? Asi jsem starší, tím víc je mi podzim, jako roční období, sympatičtější.

Není takové vedro, dá se "oírat" zahrádka a stromky - více zkraje podzimu - děti už chodí způsobilé do školy a nemusím se s nimi neustále hlídat. Taky mám na sobě více oblečení - tudíž neukazuji to, na co nejsem pyšná, a blíží se zima a s ní i moje oblíbené lyžování. Našla bych i další, ale tyhle jsou asi ty nejpodstatnější věci, pro mě mám podzim tak ráda. Navíc jsme s dětmi objevili další zábavu v podobě každoročního lampiónového průvodu. Během, kde je tomuto zvyku zájmu, já ho mám sice spojený s povinnou oslavou VŠSR, ale určitě sahá kam do hlubší minulosti. Zbavena pachuti komunistické minulosti, jsem se rozhodla tuto podzimní oslavu dopřát i dětem, protože ty našťáblí žádnou komunistickou minulost fyzicky nemají a našťáblí je s tím ani nikdo ještě neseznámil.

Průvod se konal ve vesnici, kde bydlí moji rodiče, přesně na sever od Zlína na milovaných Valachách. Lampióny zajišťovala moje maminka a od těch starých se moc neliší, ale svíčka, ta už se v dnešní době nedá se za 60 Kč koupit taková uměleláhmotná tyčka, se silnější rukojetí. Ta tyčka je ukončená háčkem a z ní visí silnější drátek s háčkovitkou. Na háček se nasadí lampión a háčkovitka se strčí dovnitř lampiónu. Jak jednoduché! Starší synek sice brblal něco o tom, že on by rád doopravdickou svíčku a já jsem taky chvíli bojovala s pocitem atmosféry a zmodernizovaným světlem, který však zjednodušuje. Ale pak jsem si vzpomněla na vánoční stromček. Opravdové svíčky jsou sice super, ale ty elektrické mi rozhodně dodávají větší pocit jistoty, že nám se svíčkou neshoří rovnou celý strom.

Mimin dostal do lampiónu elektriku, Mates svíčku. Hádejte, co vydrželo déle? Celá akce byla vydaná. Nepráhe. Sešlo se hodně lidí. Bylo to takové romantické - průvod temnou vesnicí s desítkami svítících lampiónů. Pak jsme si ještě stihli jednu stezku odvahy, přes které se Kryštof kasal, že se nebo ve skutečnosti se mě držel jako klíček. Na závěr jsme ještě opekli pečáčky, vypili čaj a svačinky, utíkali se ohřát domů. Já jsem roztála a v horké vaně, Kryštof usnul ještě cestou a neprobudil se ani náručí cestou do čtvrtého patra. Matesovi padala hlava až do konce Avataru. A já, já jsem to zapíchla daleko dříve. PAULA